

виждаше, че той внася единъ особенъ елементъ въ идеологията на българската революционна организация, който ще даде поводъ за бъдащи разногласия. Споредъ Л. Каравеловъ, единствениятъ идеалъ, който трѣбва да прѣслѣдва българската народна революция, това е „демократическа република“, сложена върху либерални начала. За Левски демократическата република бѣше сжщо така идеалъ, но както видѣхме, съ по-друго съдържание. Любенъ Каравеловъ обаче, не отиваше по-далечъ отъ „либералнитѣ начала“ на сръбскитѣ радикали. „Въ днешнитѣ врѣмена — пише той —, когато въ Европа съ съставляватъ господарства съ по 50—70 милиона, всѣка една малка народностъ трѣбва или да се покори на нѣкоя чужда сила и да се откаже отъ своето историческо сжществуване, или да се съедини съ друга нѣкоя народностъ на най-либералнитѣ начала (както е съединението на Швейцария и Америка) и да състави съ нея отбранителна федерация“.¹⁾ Но незакъснѣ да даде истинската боя на своята мисль Каравеловъ въ сжщиятъ брой на Свобода, когато опрѣдѣляше условията за една трайна, щастлива и прогресивна държава: „трайна, щастлива и прогресивна държава може да бжде само тая: 1. която е съставена изъ една народностъ или баремъ изъ едно племе, което има еднакви права, обичаи и религия. 2. Която е съставена на либералнитѣ начала както Америка, Швейцария и Белгия“.

Подъ влиянието на сръбския буржуазенъ радикализъмъ, Любенъ Каравеловъ бѣше принуденъ да замѣни сложната проблема за формитѣ, въ които трѣбва да се постави новата демократическа държава, съ чисто племенна организация. Буржуазната демократическа

отмъщение. . . И така, вие сте свободни да изберете за себе си пжтъ и да вървитѣ по него, т. е. или съ назе или (и?) съ народътъ, или съ турскитѣ джелати кръвопийци“. . . (Пакъ тамъ, стр. 245.; вж. още стр. 247).

¹⁾ в. Свобода, 1869. г. бр. 42.